

Un treballador anònim del futbol

Josep «Pitu» Padrosa i Fabregó (Santa Pau, 1923 - 2014)

Pitu Padrosa va treballar més de 30 anys sense remuneració com a cuidador del camp, com a utiller i pràcticament com a gerent del Club Poliesportiu Santa Pau. Tot passava per les seves mans, i era sens dubte el cor i l'ànima del club. Una vida envoltada del groc i del negre del CP Santa Pau. Aquest agost es compleix un any de la seva mort.

JORDI DORCA > TEXT

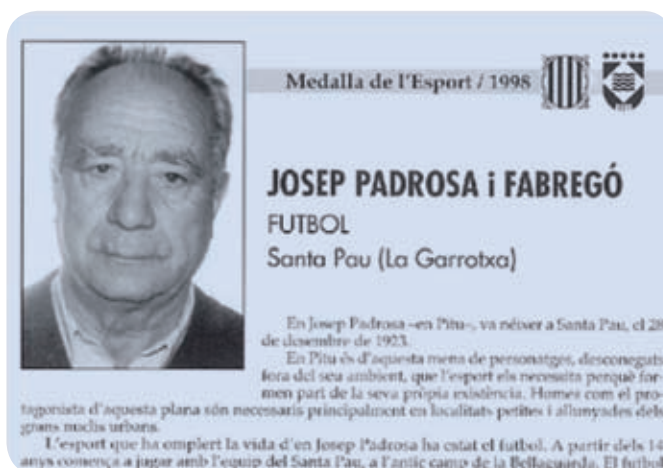
El futbol és la forma de la passió més ben organitzada del món. Aquesta frase de l'escriptor Juan Villoro se sustenta en moltes dades. La més cridanera de totes és la que constata que la FIFA té més afiliats que l'ONU (Gol de Blatter a Ban Ki-Moon). El futbol és mercantilisme extrem. Messi o Cristiano cobren el sou mitjà mensual d'un treballador del nostre país en menys d'un minut de la seva vida. Però, per què el futbol es pot permetre tots aquests luxes? Doncs perquè és una passió, una passió que fomenten abnegats voluntaris que sense rebre res a canvi ajuden a fer gran aquest joc, i aquest és el cas de Josep Padrosa (1928-2014), un home amb una vida dedicada al futbol.

Al peu del canó des dels inicis del club

Pare de quatre fills, avi de set néts i besnét, Josep Padrosa va estar tota la vida dedicat a la família, al poble i a la seva gran passió: el futbol. Va

ser jugador del Santa Pau en lligues que en aquella època eren amateurs i no federades. Des del 1978, quan un grup de mestres, pares i mares de l'escola Joan Maragall de Santa Pau van decidir fundar un club poliesportiu amb equips de futbol i bàsquet –més tard s'hi incorporaria el tennis–, ell va mantenir-se a primera línia de treball. El Santa Pau –el primer equip i tots els equips de base– jugava inicialment al camp de les escoles, i després va poder fer-ho al Poliesportiu, construït a la sortida –o entrada, segons es miri– del poble. Es va construir amb ajudes públiques, patrocinis dels comerços locals i amb hores de feina de molta gent: vo-

Des de la fundació del club, l'any 1978, fins al 23 d'agost de 2014, dia de la seva mort, es va dedicar en cos i ànima al CP Santa Pau

>> Nota apareguda a Crosca, –revista de Santa Pau– arran de la seva mort (23-8-2014).

luntaris que van alçar els vestidors, van aixecar les grades de formigó, van col·locar les tanques, van sembrar la gespa i van construir una pista per jugar a bàsquet i futbol sala. Un cop acabat, en Pitu es va ocupar de mantenir-ho i arreglar-ho tot. I ho va fer fins al 23 d'agost de 2014 –el dia de la seva mort–, el mateix dia que havien d'anar a jugar un amistós contra el Centre d'Esports Farners; fins a l'últim moment amb les botes, la roba del partit, la de l'escalfament, els protectors i les fitxes a punt perquè es pogués jugar. Ell, sempre allà. Van anar canviant les juntes i els presidents, però ell es mantenia al seu lloc, lleial i treballador, al servei de totes les directives i essent

part de totes, però mai com a president, sempre a segona fila, lluny dels protagonismes. Ara, el seu fill, Joan Padrosa, antic jugador, capità i entrenador del club, n'és el president i segueix endavant, però sense comptar amb l'enorme ajuda del seu pare.

Abans d'aquests anys, en Pitu ja va fundar un altre club, el Batet. Pocs són els escollits que han pogut fundar dos clubs, i ell n'és un. Al Batet -avui desaparegut- hi va estar del 1970 al 1978. Hi feia el manteniment i era també l'*utiller* del primer equip. Ell, però, sempre serà més recordat pels 36 anys a Santa Pau, allà on va veure jugar fills i néts amb la samarreta que tant estimava, i on dia rere dia va tallar la gespa del camp, va moure els aspersors, va marcar les línies amb precisió, va cuidar les botes de cada jugador i va portar la roba a rentar cada dilluns per tenir-la a punt cada diumenge.

Assistia a cada entrenament i a cada partit; sempre a prop dels vestidors i abrigat fins a les celles per apaivagar el fred d'aquell camp humit i ensotat, sempre allà, emocionat quan es guanyava o quan elogiaven la seva feina dient-li que el camp era una catifa. Ell era allà per rebre el jugador i interessar-se per com estava quan s'havia lesionat; allà per fer-te crits quan t'expulsaven («Vatua Déu, és que hi vas massa fort!», deia); i allà per riure i acomiadar-se quan s'acabava el partit («Adéu, nano!»). I tu marxaves deixant un vestidor ple de roba bruta, olor d'aerosols, benes, tovalloles molles, humitat i fang. Un vestidor que el dimarts, quan es tornava a entrenar, estava absolutament impol·lut. I així

milers de partits, sempre treballant, aixecant-se aviat, tot a punt, i ja podeu començar a jugar. Sempre al lloc on toca, aguantant vents, pluges, neu i sol, sempre allà, forts i pendents de tot, per fer -com deia Serrat- que «brilli el sol del nostre futbol de cada dia».

Un merescut homenatge en vida

El 15 de novembre del 2003 un grup de veterans del club -alguns passats de pes i mancats de forma-, van decidir vestir-se de curt i jugar contra el primer equip del CP Santa Pau, que aquell any seria el campió de la lliga. Ho feien per un sol motiu: homenatjar en Pitu. Un dia rúfol i fred a Santa Pau va servir perquè es jugués aquest partit i per descobrir una placa i un cartell que anunciaven que el Poliesportiu de Santa Pau («El Poli») a partir d'ara es passava a dir Camp Municipal «Pitu» Padrosa. Poques vegades un camp porta el nom del seu cuidador. Aquest fet, impensable en el futbol professional, va ser un merescut homenatge en vida a algú imprescindible per al

El futbol és una passió que fomenten abnegats voluntaris que sense rebre res a canvi ajuden a fer gran aquest joc, i aquest és el cas d'en Josep Padrosa

>> El 15 de novembre del 2003 el Poliesportiu de Santa Pau passava a dir-se Camp Municipal «Pitu» Padrosa un merescut homenatge en vida, impensable en el futbol professional. A dalt, partit d'homenatge a «Pitu» Padrosa.

club, i un moment en què molts vam poder agrair-li la feina feta.

Trajectòries com les de Josep Padrosa confirmen que el futbol és més que un negoci. És també un joc fantàstic i una lliçó de vida que no mantenen viva els diners, sinó la gent voluntariosa com ell: molts (tots) els «Pitus» que hi ha als modestos camps de futbol on cada setmana hi ha gent que intenta colpejar amb dignitat una pilota.

Jordi Dorca és gestor cultural, tècnic del Museu del Cinema i exjugador del CP Santa Pau.